

Terug in de tijd

Vorige week, op een regenachtige dag, kreeg ik toestemming deze foto te maken vanuit de deuropening van mijn eerste studentenkamer in Delft. Het uitzicht is in een halve eeuw nauwelijks veranderd. Al herinner ik me de weersomstandigheden op 3 maart 1970 niet meer, wel weet ik dat er die dinsdagavond werd aangebeld. Twee onbekende studenten stonden op de galerij, ze wilden me interviewen over het christelijk geloof. 'Ach, vooruit maar.' Het liep alleen anders dan ik dacht. De vragen waar ze mee kwamen waren een makkie. Als jonge kerkverlater draaide ik daar mijn hand niet voor om. Maar al diende ik ze moeiteloos van replek, wat ik zei had voor mijzelf totaal geen zeggingskracht. Een kwartiertje later kantelde het gesprek. Ik werd verrast door de rustige overtuiging waarmee Ruud de betekenis van Jezus onder woorden bracht. Eén uitspraak schoot rechtstreeks naar binnen: "Ik ben het Leven", zei Jezus. Wát?! Jezus, die het leven zichtbaar maakt? Die het belichaamt? Opeens scheurde de grauwsliuier van kerk en traditie aan flarden. Het was alsof ik even boven alles werd uitgetild en een glimp opving van waar het écht om gaat. Anderhalve dag later nam de werkelijkheid van God het definitief over in mij (noot). Ook al was ik het, die een kort gebed uitsprak, in mijn beleving was het als een geboorte, een nieuwe manier van ademen. Hoe je het ook opschrijft, sinds die 5e maart probeer ik het voetspoor van Jezus te vinden en te volgen. Dag in,

dag uit. Dát is winst, want gaandeweg verandert mijn perspectief. Het accent komt meer en meer te liggen op de Ander en de ander. Al voelt het dat ik als een beginneling wat voortstompel, de realiteit is wél dat ik inmiddels 50 jaar onderweg ben. 'n Prima zaak, ook al neemt het aantal vragen alleen maar toe.

Met twee beelden verder

Dat was toen, maar we leven richting toekomst. Zoals Søren Kierkegaard schreef: 'Het leven kan alleen achterwaarts begrepen worden, maar het moet voorwaarts worden geleefd.' Mooi verwoord! En dus staat dit al jaren op mijn bureau. Mijmerend over mijn 50 jaar-mijlpaal en over wat komen gaat vond ik 2 beelden voor onderweg. Mijn namen-spiraal en dit schilderij.

De Bijbel van begin tot eind doornemend noteerde ik namen die wijzen op de goddelijke werkelijkheid. Zo'n zich uitbreidende spiraal inspireert. Vertrekkend vanuit de open kern bij de eerste naam: God, waarmee Genesis begint, draait de curve verder en onthult steeds meer nieuwe namen en betekenissen. Tot de naam die Jezus in Openbaring 22 nog introduceert: Morgenster. In dat laatste hoofdstuk van de Bijbel garandeert Hij: "Ik kom." Tot drie keer toe, dus het verhaal is niet af. Integendeel! Vanuit tijd en ruimte beweegt **de Komende** ons tegemoet.

Voor mij is de rijke geschakeerdheid van namen een houvast op mijn weg. Door wekelijks één nieuwe naam te overdenken wordt mijn blik verruimd. Dat wordt nog concreter door daarbij deze vragen toe te passen: "Wie bent U?" en: "Wat moet ik doen?" (Dit zijn de twee vragen die Paulus stelde bij zijn ommekeer, volgens Handelingen 22: 8,10).

Jezus is de Komende. Ook in een heel ander opzicht. Hij komt nu al langszij bij zoekende mensen. Janet Brooks beeldde de wandeling uit, waar Lucas over schreef (24:13-35). Op weg, samen oplopend delen twee somber geklede, gedesillustioneerde personen hun teleurgestelde verwachtingen. Wat hen beroert leggen ze op verzoek ook maar open naar een derde persoon, die erbij is gekomen en belangstellend vragen stelt. Aanvankelijk hebben ze niet door, dat het Jezus is die langszij is gekomen. Hij loopt met hen mee en opent al doorvragend hun ogen. Mij inspireert dit mateloos voor de een-op-een-contacten die ik vaak heb. Eerlijk met zijn tweeën op weg, allebei jezelf onthullen waar dat past en dat dan tegelijk met de openheid van: "Heer, kom erbij. Bevraag ons en zeg het maar."

